

Με πρόσχημα τη νέα συνθήκη που διαμορφώνεται με τα μέτρα που λήφθηκαν ελέω αντιμετώπισης του κορονοϊού, βλέπουμε μπροστά μας να εκτυλίσσεται μια σειρά από απόπειρες αναθεώρησης κοινωνικών και κινηματικών κατακτήσεων των προηγούμενων χρόνων. Δε μας είναι ακόμη σαφές τι από αυτά υπαγορεύεται από εξωτερικές αναγκαιότητες και τι αποτελεί κοινωνικό και πολιτικό πείραμα στη βάση μιας ευνοϊκής για τους από πάνω συνθήκης όπου έχει επιτευχθεί μια ένταση της κοινωνικής πειθάρχησης. Είμαστε όμως εδώ, συνεχίζουμε να συλλογικοποιούμαστε, να παρακολουθούμε από πολύ κοντά τις εξελίξεις και δεν θα κάνουμε ούτε βήμα πίσω σε όσα έχουμε κατακτήσει. Το δηλώνουμε από την αρχή και προειδοποιούμε κάθε καλοθελητή και αρμόδιο.

Στα πλαίσια αυτά λοιπόν, μεταξύ άλλων, τις προηγούμενες μέρες ενημερωθήκαμε ότι υπάρχει εντολή εκκένωσης των εστιών ενώ υπονοήθηκε και η διακοπή λειτουργίας της Λέσχης του ΑΠΘ με πρόσχημα την τήρηση μέτρων πρόληψης διασποράς του κορονοϊού. Αυτή η απόφαση είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, αν σκεφτούμε πως πάρθηκε χωρίς να ερωτηθούμε όλες εμείς που μας αφορά. Δεν μας ρώτησαν πως νιώθουμε ούτε για το ότι μας διώχνουν από τα σπίτια μας, ούτε για το ότι όσες μείνουμε εδώ δεν θα έχουμε να φάμε.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Όποιες πήγαν αυτές τις μέρες στη Λέσχη (hint: και ο κόσμος που αποφάσισε να την κλείσει, προφανώς δεν εντάσσεται σε αυτές) θα παρατήρησαν πως τηρούνται όλα τα απαραίτητα μέτρα προστασίας τόσο γι' αυτές που παίρνουν φαγητό όσο και για τις εργαζόμενες. Όσον αφορά τις υγειονομικές συνθήκες δηλαδή, δεν υπάρχει λόγος αναστολής της λειτουργίας της Λέσχης.

Όσον αφορά εμάς και τις ζωές μας, θεωρείται για κάποιο λόγο δεδομένο πως οικονομικά είμαστε σε θέση να φύγουμε από την πόλη, ή ακόμα και αν μείνουμε εδώ, πως έχουμε επιπλέον χρήματα για το φαγητό μας -ειδικά σε μια συνθήκη που οικονομικά είναι αρκετά δύσκολη για όλες. Καταρχάς, ας μη γελιόμαστε. Υπάρχει αρκετός κόσμος που δουλεύει μαύρα είτε για την εξασφάλιση του βασικού του εισοδήματος είτε και για την συμπλήρωσή του. Αυτή την περίοδο, λοιπόν, έχει μείνει τελείως ξεκρέμαστος και το φαγητό της Λέσχης δεν μπορεί να ιδωθεί ως μια περιττή παροχή/ανάγκη. Η συνθήκη αυτή βέβαια αφορά ένα κράτος που ενώ με τις πολιτικές του ωθεί έμμεσα κόσμο στον αστερισμό της μαύρης εργασίας, στη συνέχεια αντιμετωπίζει αυτούς τους εργαζόμενους/εργαζόμενες ως αόρατες και ανύπαρκτες. Όσο για άλλες κατηγορίες του πληθυσμού που βρίσκονται εκτός εργασίας, φαίνεται να κυριαρχεί στις κρατικές προτεραιότητες η θεώρηση πως από τη στιγμή που κάποιος δεν παράγει μάλλον σταματάει αυτόματα να έχει και ανάγκες ή και γενικότερα να υπάρχει.

Σε αυτόν τον κόσμο που τρώει στη Λέσχη εντάσσονται και επισφαλείς εργαζόμενοι, άνεργες (όχι μόνο λόγω κορονοϊού), μετανάστριες, άστεγοι και άπορες, οι οποίες χρησιμοποιούν τη λέσχη ως διέξοδο για την κάλυψη των αναγκών τους, και εάν αυτή κλείσει δεν θα έχουν πια αυτή τη δυνατότητα. Σε σχέση με τη διεκδίκηση και κατάκτηση αυτοί οι άνθρωποι να έχουν ελεύθερη και αξιοπρεπή πρόσβαση σε φαγητό παραπέμπουμε σε προηγούμενα κείμενά του σχετικού αγώνα

που κρατάει πάνω από δεκαετία¹. Σε κάθε περίπτωση είναι για μας απαράδεκτο όλοι αυτοί οι άνθρωποι να στερηθούν την πρόσβαση σε τροφή σε μια περίοδο που αυτή έχει σημασία και για λόγους επιβίωσης αλλά και για λόγους σωματικής ενδυνάμωσης.

Όσον αφορά τις εστίες, γίνεται η υπόθεση πως όλες έχουμε γονικά σπίτια στα οποία μάλιστα και μπορούμε και θέλουμε να επιστρέψουμε. Τα σπίτια μας, λοιπόν, υποτίθεται ότι είναι αυτά των γονιών μας και όχι οι εστίες στις οποίες ζούμε μεν, μπορούν να μας διώξουν ανά πάσα στιγμή δε. Δεν λαμβάνονται, λοιπόν, υπόψιν ούτε οι επιθυμίες μας να μείνουμε στο μέρος που ζούμε, στο οποίο έχουμε χτίσει τις καθημερινότητες μας μαζί με τα υποστηρικτικά δίκτυα που έχουμε επιλέξει, ούτε η ανάγκη μας για αυτονομία από τις οικογένειές μας, ούτε καν η αυξημένη επικινδυνότητα της μετακίνησης μας σε άλλα μέρη και σε συγγενείς, οι οποίοι μπορεί να ανήκουν και σε ευπαθείς ομάδες.

Στο ζήτημα της αυτονομίας μας θα θέλαμε (επιτέλους) να δοθεί η πρέπουσα έμφαση. Είμαστε αυτοκαθοριζόμενοι άνθρωποι με τις δικές μας ζωές και επιλογές και όχι “τα παιδιά” - κτήματα των οικογενειών τους με τρόπο αυτονόητο. Κανένας αρμόδιος δε γνωρίζει τις συνθήκες εντός των οικογενειών μας και αν αποτελεί μια βιώσιμη για μας υλικά ή συναισθηματικά επιλογή η επιστροφή σε αυτήν. Δε θα δεχθούμε λοιπόν καμιά απόφαση που είτε προσπαθεί να επιβάλλει εξωτερικά κριτήρια και διαιρέσεις στο ποιοι έχουν δικαίωμα φιλοξενίας σε άλλες δομές και ποιοι όχι και επίσης καμιά εντολή για το που να μείνουμε που μας επιβάλλεται χωρίς να ληφθούν υπόψιν οι πραγματικές μας ανάγκες και επιθυμίες και στην οποία δεν έχουμε συναινέσει συλλογικά αλλά και ατομικά καθένας και καθεμιά.

Θα θέλαμε να επαναλάβουμε προς κάθε αρμόδιο πως είμαστε εδώ, παρακολουθούμε τις κινήσεις σας και πως αν κλείσει η λέσχη του ΑΠΘ ή εκδιωχθεί κόσμος από την εστία παρά τη θέληση του θα βρούμε τα μέσα για να το αποτρέψουμε.

Καμιά ειδική περίπτωση δεν αλλάζει την στάση μας. Στη λέσχη θα τρώμε όσες το έχουμε ανάγκη χωρίς κριτήρια και αποκλεισμούς. Και θα τρώμε όσες μερίδες χρειαστούν για να γεμίσουν τα στομάχια μας.

Σε μια συγκυρία που μας θέλει μόνες στο σπίτι και σε απόσταση δύο μέτρων έξω από αυτό, στεκόμαστε δίπλα στους/στις εργαζόμενους/νες. Επικεντρωθείτε, λοιπόν, στην εξασφάλιση καλύτερων εργασιακών συνθηκών και των απαραίτητων μέσων προστασίας.

Η ατομική προσέλευσή μας στη λέσχη δεν σημαίνει ότι δεν θα απαντήσουμε συλλογικά στις ατασθαλίες σας. Λάβετε υπόψη σας τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας και μη μας αναγκάσετε να προκαλέσουμε επιπλέον συναθροίσεις ή να έρθουμε να σας βρούμε.

24/3/2020

Συνέλευση αδιαμεσολάβητου αγώνα για τη Λέσχη

¹ ενδεικτικά το blog της συνέλευσης μας <https://kantaifi.noblogs.org/> και μιας από αυτές που έχουν εμπλακεί στο παρελθόν <https://synkosfoi.espivblogs.net/>